

фактор сталого розвитку держави : Міжнародна науково-практична конференція студентів, аспірантів та викладачів, 23-26 квітня 2012 р. : тези доп. Київ : Академія праці і соціальних відносин ФПУ, 2012. С. 46–49.

Коваль Н. О.,

к. е. н., доцент

Вінницький національний технічний університет

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ СТАЛОГО СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Стабілізація національної економіки України пов'язана з необхідністю виходу з системної кризи під впливом загрозливих факторів світового геополітичного простору. Одним із шляхів виходу України із соціально-економічної кризи є здійснення широкого державного інтервенціонізму, використовуючи сучасну техніко-технологічну базу та найновіші досягнення у сфері науково-технічного прогресу й інноваційного розвитку. Реалізація зазначених заходів має забезпечуватись за рахунок мобілізації внутрішніх фінансових джерел на основі вдосконалення грошово-кредитної, бюджетної, фіскальної та амортизаційної політики, проведення прозорої приватизації і реприватизації державних об'єктів, а також створення сприятливих умов для зростання обсягів надходження прямих іноземних інвестицій у національну економіку [1, с. 4].

Відтак, реалізація потенційних можливостей у досягненні державою світового технологічного верховенства буде нерозривно пов'язана із досконалістю функціонування її соціально-економічних інститутів, що здійснюють державну підтримку намірів членів суспільства до покращення життєвих стандартів на основі стимулювання й активізації інноваційних процесів в отриманні пересічними громадянами нових знань, умінь і навичок з метою їхнього подальшого практичного застосування в різних сферах виробничо-господарської діяльності [2, с.15]. За умов високого рівня стимулювання розвитку інноваційної діяльності в економіці за рахунок взаємозалежностей забезпечується сприйнятливість суспільства до генерування нових наукомістких ідей, а також його активність щодо підтримки та реалізації інновацій у всіх сферах життя. Однак, для цього потрібно подолати наявні розриви між тривалістю періодів життєвого циклу в становленні новітніх технологій, що буде залежати від ступеня розвитку інститутів інноваційної та інвестиційної систем. Загалом, для зростання національної економіки потрібно використовувати сприятливу кон'юнктуру зовнішнього ринку на визначений вид товарів, що будуть формувати основну складову експорту. Також, щоб підвищити внутрішній попит на вітчизняні товари і розширити їхній асортимент, необхідно забезпечити реальне зростання грошових доходів населення, використовуючи державні важелі впливу та враховуючи рівень розвитку інфляційних процесів у державі [3, с. 17]. Відтак, реалізація

потенційних можливостей у досягненні державою світового технологічного верховенства буде нерозривно пов'язана із досконалістю функціонування її соціально-економічних інститутів, що здійснюють державну підтримку намірів членів суспільства до покращення життєвих стандартів на основі стимулювання й активізації інноваційних процесів в отриманні пересічними громадянами нових знань, умінь і навичок з метою їхнього подальшого практичного застосування в різних сферах виробничо-господарської діяльності [4, с. 16].

Отже, відродження конкурентоспроможного національного товаровиробника на внутрішньому і зовнішньому ринках виступає головною передумовою стабілізації фінансової та бюджетної системи, успішного продовження й поглиблення запроваджуваних реформ, стрижнем яких мають стати структурні перетворення соціально-економічної системи. Макроекономічні та техніко-технологічні пріоритетні напрями різних країн світу формуються й у подальшому змінюються під впливом значної сукупності об'єктивних і суб'єктивних факторів, що визначаються рівнем розвитку економіки, ресурсного забезпечення країни, соціального стану суспільства, процесів внутрішньої децентралізації державного управління, екологічної складової тощо. Ефективність структурних перетворень в державі буде залежати від таких основних чинників: 1) швидкості руху товарної пропозиції та платоспроможного попиту (кон'юнктури ринку); 2) рівнів прибутковості та рентабельності пріоритетних галузей виробництва; 3) обсягів зовнішніх і внутрішніх інвестиційних надходжень; 4) цінової, фінансової, фіскальної і кредитної політики; 5) активності зовнішньоекономічної та інноваційної діяльності; 6) мотиваційної спрямованості на швидке техніко-технологічне й організаційно-структурне оновлення номенклатури товарного виробництва та внутрішньої інфраструктури. Відтак Україні потрібно формувати та розвивати свої експортні товарні ніші ринкової конкурентоспроможності, які визначатимуть структуру національної економіки, тому що стандартизація та уніфікація структурних моделей передових країн світу неможлива.

Література

1. Соціально-економічний потенціал сталого розвитку України та її регіонів: національна доповідь / за ред. Е.М. Лібанової, М.А. Хвесика. Київ: ДУ ІЕПСР НАН України, 2018. 776 с.

2. Климчук О.В. Принципи формування енергетичної політики України на засадах конкурентоспроможності в умовах економічного розвитку. *Економіка. Фінанси. Менеджмент*. 2021. Вип. № 7 (11). С. 64–73.

3. Маркевич К. Нормативні та прикладні засади формування фінансової системи України в умовах сталого розвитку. Центр Разумкова, 2022. URL: <https://razumkov.org.ua/statti/normatyvni-ta-prykladni-zasady-formuvannia-finansovoi-systemy-ukrainy-v-umovakh-stalogo-rozvytku>.

4. Patyka N., Khodakivska O., Pronko L., Kolesnyk T., Klymchuk O., Kamenschuk B., Zayed N. Approaches to Evaluation of the Agriculture

Competitiveness Level: Empirical Evidence in Ukraine. Academy of Strategic Management Journal. 2021, Volume 20, Issue 1. URL: <https://www.abacademies.org/articles/Approaches-to-evaluation-of-the-agriculture-competitiveness-level-empirical-evidence-in-Ukraine-1939-6104-20-1-703.pdf>.

Корчагіна Л. Ф.,
аспірантка Університету імені Альфреда Нобеля,
Дніпро, Україна

ВПЛИВ ІНФОРМАЦІЙНОЇ АСИМЕТРІЇ НА ESG-АКТИВНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВА

Створення інформаційної асиметрії (ESG-мімікрія) та викривлення фактично існуючого стану справ на підприємстві полягає в інформаційній підміні: слабка ESG-активність видається за сильну. До таких дій схиляються підприємства задля отримання неправочинних конкурентних переваг, іміджевих покращень та доступу до ESG-інвестицій. При цьому підприємство, отримуючи всі ці переваги, фактично не несе витрат на відповідну ESG-активність.

ESG-мімікрія для суспільства є явищем виключно деструктивним, оскільки підриває зусилля із досягнення цілей сталого розвитку та сталого розвитку людства, вводить у оману інвесторів та дискредитує сутність ESG-активності і є прямим обманом споживачів та інших стейкхолдерів.

Оскільки практики ESG-мімікрії стають все більш поширеними як за формами, так і за кількістю, необхідні заходи по їх недопущенню. Треба створити умови, при яких потенційні витрати від ESG-мімікрії будуть значно перевищувати потенційні вигоди від неї [1].

Пропонується поділити такі заходи на дві великі групи: зовнішні та внутрішні:

- під зовнішніми заходами слід розуміти зовнішню реакцію (держави, контрагентів, клієнтів тощо) відносно підприємства та його середовища;
- під внутрішніми – процеси, що відбуваються у середині підприємства – реакція працівників, акціонерів, а також потенційні фінансові та репутаційні втрати.

До основних негативних наслідків від використання ESG-мімікрії можна віднести наступні:

- юридичні наслідки: підприємства, що займаються практикою ESG-мімікрії, можуть зіткнутися зі штрафами або навіть кримінальними звинуваченнями. Показовим у даному випадку є приклад Volkswagen, який заплатив понад 25 мільярдів доларів у вигляді штрафів і компенсацій у результаті скандалу «Дизельгейт»;
- репутаційні наслідки: скандали у пресі, падіння рівня довіри з боку клієнтів, шкода бренду – все це потенційні форми втрат від ESG-мімікрії;